

Salm 95 (94)

1 Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa,
aclamem la roca que ens salva;
2 presentem-nos davant seu a lloar-lo,
aclamem-lo amb els nostres cants.
3 El Senyor és el Déu sobirà,
rei de reis per damunt de tots els déus;
4 té a la mà les entranyes de la terra
i són d'ell els cims de les muntanyes;
5 la mar és d'ell, perquè ell l'ha feta,
les seves mans han modelat la terra ferma.
6 Entreu, prosternem-nos i adorem-lo,
agenollem-nos davant el Senyor que ens ha creat.
7 Ell és el nostre Déu,
i nosaltres som el poble que ell pastura,
el ramat que ell mateix guia.
Tant de bo que avui sentíssi la seva veu:
8 «No enduriu els cors com a Meribà,
com el dia de Massà, en el desert,
9 quan van posar-me a prova els vostres pares
i em temptaren, tot i haver vist les meves obres.
10 »Disgustat durant quaranta anys,
vaig dir d'aquella generació:
"És un poble de cor esgarriat,
que desconeix els meus camins."
11 Per això, indignat, vaig jurar:
"No entraran al meu lloc de repòs."»

Romans 3

Justos per la fe

21 Ara, en canvi, al marge de les obres de la Llei, s'ha manifestat la justícia salvadora de Déu, de la qual donen testimoni els llibres de la Llei i dels Profetes. 22 Per la fe en Jesucrist, Déu dóna la seva justícia a tots els qui creuen, sense fer cap distinció, 23 ja que tots havien pecat i vivien privats de la glòria de Déu. 24 Ara, però, ell els fa justos purament per gràcia, en virtut de la redempció realitzada per Jesucrist. 25 Déu ha decidit que Jesucrist, amb la seva sang, fos l'instrument de perdó per mitjà de la fe; ha mostrat així la seva justícia salvadora, ja que ha anat perdonant els pecats comesos en el passat, 26 en virtut de la seva misericòrdia. Ara, doncs, en el temps present, ha mostrat la seva justícia salvadora; així, ell, que és just, fa justos els qui viuen de la fe en Jesús. 27 Per tant, quin motiu queda als jueus de gloriarse? Cap, tots han estat exclosos. ¿Són exclosos per la llei de les obres? No, per la llei de la fe. 28 Nosaltres sabem, en efecte, que l'home és fet just gràcies a la fe, al marge de les obres de la Llei. 29 ¿O és que Déu és tan sols Déu dels jueus? ¿No ho és també dels pagans? Sí, també ho és dels pagans, 30 ja que Déu és un de sol, i ell, per la fe, fa justos els circumcisos i els incircumcisos. 31 ¿Anul·lem, doncs, la Llei amb la fe? Ben al contrari: la refermem!

PREDICACIO

Hi ha un concepte bíblic, molt proper al protestantisme, que és el de la justificació. Es un concepte que forma, part, com bé sabem del missatge del Nou Testament. Particularment el desenvolupa el apòstol Pau. Es un concepte amb el que estem familiaritzats. La doctrina de la justificació per la fe no ens és estranya. Forma part de la nostra identitat Protestant. Un element característic, fins i tot fonamental.

Sant Pau, amb aquest concepte exposa, explica la intervenció de Déu en Crist a favor del home. I ho fa amb termes jurídics. Què és el que ens fa justos davant de Déu?. La fe, diu sant Pau. En el Crist, per gràcia, som justificats. Som declarats justos. El dit acusador desapareix. El pecat per el qual seria condemnat ja no compta. En Crist l'acusació desapareix, es resol, i davant de Déu em puc presentar amb tota confiança com a just. Crec que sóc justificat en Crist. En Crist, es resol la inseguretats de estar davant d'un Déu que em jutja i que em pot condemnar. En Crist puc confiar.

Es clar que avui, tota aquesta qüestió ens queda com llunyana. Doncs siguem sincers, avui en dia, aquesta qüestió, forma part de les nostres preocupacions?. A qui preocupa, fins i tot entre els creients, a qui preocupa la qüestió de la justificació?.

La qüestió ha passat a ser secundària. Perquè?.

Em referiré a dues raons. L'una *d'ordre teològic o doctrinal*. Hi ha un element que està estretament lligat al concepte de la justificació i que és, ho hem vist, el del pecat. Des del moment en el que aquest concepte desapareix, sigui perquè molesta, o sigui perquè es modifica la relació amb el mal i la manera de entendre la responsabilitat del home. Aleshores si desapareix el pecat, o la preocupació del pecat, la qüestió de la justificació deixa de ser pertinent.

Hi ha una altre raó de *tipus existencial*. Relacionat precisament amb la seguretats. On trobo la seguretats?. La religió, segueix sent una via de seguretats, o en termes bíblics, la religió segueix sent una via de salvació? Cadascú respondrà per ell mateix a aquesta pregunta, però una cosa és certa: avui en dia, la societat ofereix gran quantitat de intermediaris de seguretats. La seguretats per el ésser humà cada cop depèn menys de la

religió, i cada cop apareixen elements que procuren seguretat a l'ésser humà.

La seguretat de la persona gira cada cop més al voltant de aspectes seculars, que estan fora de la religió.

Ara doncs, posem la pregunta.

Avui, què és allò que em justifica.

- Allò que em fa sentir bé.
- Allò que em fa sentir que estic en el cantó correcte.
- Allò que em dona seguretat.
- Allò que em dona un sentiment de confiança.

I quantes coses hi ha que en la nostra vida compleixen aquesta funció.

- Bens materials. Correcte. Es bo tenir i administrar bé el que tenim.
- La ètica i la moral. El fet de comportar-nos com cal. Correcte. Portar una vida ordenada. Es bo.
- Allò que fem. Les nostres realitzacions. Els nostres èxits. Correcte. Som cridats a fer les coses ben fetes.
- La religiositat. Allò que fem per mantenir la nostra relació amb Déu. Correcte. Es necessari.

4

I Sant Pau diu... “justificats per la fe”.

A l'hora de trobar allò que em justifica, que em fa sentir bé, que em dona seguretat que em fa sentir que estic en el cantó correcte, que em dona un sentiment de confiança..., ni les coses materials, ni el comportament, ni allò que faig, ni el treball, ni la religió tenen valor.

I mira que son vestits que ens els posem cada dia.

Son vestits als que ens costa renunciar. Es més no hi podem renunciar.

I en canvi, l'ensenyament de Pau ho sabem molt bé, ens diu que no, que no compten, que tan sols la fe em justifica. Tan sols la fe em posa en la relació correcte amb Déu. Tan sols la fe em dona seguretat. Justificat per la fe, la confiança que poso i que trobo en el Crist.

Aleshores, en aquestes condicions, què em de fer de tots els altres vestits?.

Ja podem començar a despullar-nos. Si més no en el nostre interior.

La fe, la confiança, ens porten a una realitat existencial, es refereixen a allò que té l'ésser humà de més pregó, de més autèntic, de més vital, el fet de sentir passar la vida, sentir passar els instants, sentir com el ésser, el batec del nostre cor, el nostre pensament, el nostre alè es mantenen, un dia, i un altre, sentir la vida amb tota la seva densitat i amb totes les seves contradiccions. Fort i feble a la vegada diu també Sant Pau. Sentir i confiar en mig de la feblesa. La fe, viscuda des de aquesta realitat primera, en la que més reconeixem la nostra humanitat amb totes les seves contradiccions i dificultats.

Per ser humans, autènticament humans, en el lloc correcte, estimant Déu i els altres, el vestit que ens cal és aquest. La fe. I els altres, ens els hem de treure.

Perquè, els altres, si els hi donem més valor del que realment tenen ens poden acabar allunyant de Déu, i per tant de la nostra justa humanitat, la que es compleix en el amor.

La nostra vocació està en reconèixer-nos davant de Déu. Con a éssers necessitats d'ell. La nostra vocació està en cercar en ell la seguretat. Cercar en ell la força en mig de la feblesa. Aquesta és la nostra vocació i per tant el que ens fa verdaderament humans. Això és el que ens justifica, el que ens fa sentir bé, el que ens dona seguretat.

Els vestits dels bens materials, del bon comportament, del treball, de les accions, i de la religió, no compten.

En la vida hi ha una qüestió existencial de la que no podem fugir. Què en faig del ésser fort i feble que porto a dins, què en faig de aquesta experiència que em fa sentir fora de lloc, què en faig d'aquesta humanitat a vegades colpejada per les dificultats, què en faig d'aquesta fragilitat que forma part de la meva vida?

On busco? On trobo la seguretat?. Per la fe?. En Crist?. O la trobo en tot lo altre.

Si la trobo en Crist, per la fe, totes les altres coses es reordenaran a fi de bé. Totes les altres coses es reordenaran en el àmbit del amor. Vol dir que totes les altres coses es reordenaran en el àmbit de la relació a Déu i als homes,

totes les altres coses es desenvoluparan dins d'aquest amor, i en aquest amor trobaré goig.

Si en canvi, persisteixo en cercar i buscar la justificació en el diner, en la moral, en l'acció, o en la religió, aleshores sóc jo qui intento justificar-me, i en aquest intent m'allunyo, de Déu, i dels homes.

El text de 1ª Corintis 13 en la seva primera part també és molt adient en quan a això. Recordeu... si tingués... totes els coneixements, i parlés totes les llengües, i fins i tot si donés el meu cos per a ser cremat, o si tingués tota la fe... si no tinc amor...

També ens convida aquest text a una mena de despullament. Ens convida a entendre la vida com una realitat que a vegades carreguem tant, i tant, i tant, o que se'ns carrega tant, i tant i tant d'altres justificacions, que al final, el cor de la vida, el àmbit en el que realment es compleix i troba sentit la nostra humanitat queda coberta, d'una capa, i d'una altre, i d'un altre, i d'una altre. I acabem que deixem de sentir. Es el cor endurit. Diu sant Pau. La paraula grega és la "esclerocardià". El cor esclerotitzat. Immòbil.

Hi ha doncs com una mena de exigència per el cristià d'avui en dia, cada cop més acostumat a posar i a viure amb tots els altres vestits.

Una exigència, una crida a la humilitat, al despullament, a afrontar el "coram Deo" que deia Luther. Estic davant de Déu, tal com soc, en el més pregò de mi mateix, fort i feble, i en Crist, sé que tinc vida, en Crist confio, en ell trobo força, salvació, seguretat. En ell. No en mi mateix. En ell.

Hi ha una exigència a fer tot sovint aquest despullament.

Deixar de cantó la seguretat material. Si més no relativitzar-la.

Deixar de cantó el orgull moral, si més no viure la bona conducta com una conseqüència de la fe i viure-la de manera joiosa, en llibertat, portada amb generositat.

Deixar de cantó la satisfacció del treball com a mèrit personal. Si més no entendre'l com un do que resulta de la fe i en el que es realitza el meu sacerdoci d'amor a Déu i al homes i dones que m'envolten.

Deixar de cantó la religió com a obligació, com a bona obra. Si més no entendre-la com a una invitació a la festa de la trobada amb Déu, amb el Crist en el que crec i confio perquè sé que tan sols en ell sóc justificat.

Així, justificats per la fe, posant totes les altres coses ordenades al voltant d'aquesta fe, esdevenim com a éssers humans, forts i febles a la vegada, segurs en Crist que coneix i assumeix a la creu les nostres inseguretats.

Amén.